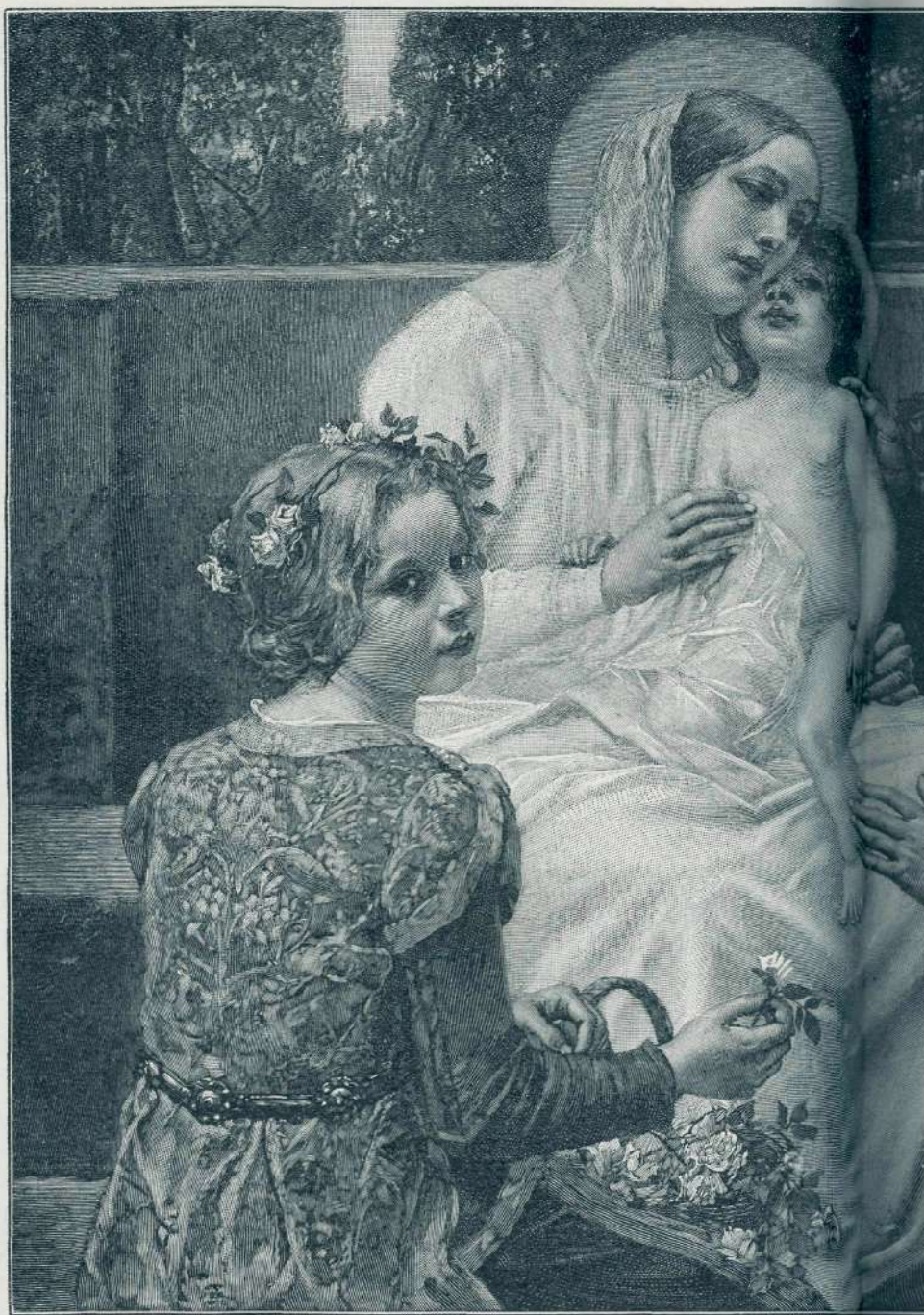

Kazimir Obavnik je živel v mestu brez posebne službe. Da si ga srečal na ulici, ga nisi mogel prišteti k nobeni vrsti ljudi, ki si jih morda že kdaj poznal. Njegov obraz je govoril drugače, in obleka drugače, in njegovo vedenje drugače — pa ugiblji, če moreš. Naštel bi bil vse vrste uradnikov, kar jih premore okrajno sodnijsko mesto, pa bi še zmignil z ramami, češ: Vrag vedi, kdo je to? — No tedaj je bil še zdrav. Kazal se je tuintam in povsod nastopal tako, da je nehoté zbujaal zanimanje. Bil je sploh znan celemu mestu, starim ženam in mladim gospodičnam in tudi višjim glavam. Nekateri so ga imeli za velikega umetnika, ki se pa ponižno skriva med vsakdanjimi ljudmi in povsod tudi nastopa tako tiho in mirno, da ga nihče ne spozna, da se nikomur ne izda. No pa naj je bil to ali ono, glavna stvar je, da je imel denar in to edino je zanimalo vse. Tudi nosil se je dovolj lepo. Nastopal je v črnem površniku in v salonski suknji, kar ni bilo običajno niti pri boljših gospodih. In vsi so menili, da čaka službe, a on se ni zglasil niti pri sodišču niti pri advokatu niti ni občeval mnogo z ljudmi različnih državnih služeb. Sploh čuden človek. Veljal je za lepega. Belega obraza je bil, zala rdečica ga je pokrivala, ki je zdajpazdaj nekako ognjeno zaplamtela; postave je bil srednje. Kratko, ljudje niso našli na njem ničesar, da bi

rekli: — Prav lep človek bi bil, ko bi tega in tega ne imel. Ne, ampak sploh so mislili, da je Kazimir Obavnik prav lep — samo

Kraljica majn

nekako ponosen. To zadnje pa je bila le sodba žensk, no, in kje ne najde njihovo oko napake!

Nekoč so začeli govoriti, da se je vanj zagledala davkarjeva hči, on pa da ljubi sodnikovo mlajšo hčer, da pa dvori še celi

ljudje so vedeli, da kar gredoč slabí in slabí... In res, nekoč je obstal, da je bolan. Potem pa je prišla zima, in meščani so z meščankami vred sedeli doma. Po ulicah je bilo vse prazno; cel predpust so se pripravljali za en edini ples, ki ga je priredil gospod sodnik. Kazimir Obavnik pa je bil obležal, in okrajni zdravnik je konstatiral jetiko. To je bil zadnji glas o njem, potem pa je takorekoč vse utihnilo. Če ga je kdo kje pogrešil, so povedali ravno-dušno: „Bolán je“ — in nihče se ni dalje zanimal zanj.

Da, bil je bolan. — Kot da mu je posegla skrivna roka z nepremagljivo močjo v življenje! Verjel ni, ni mogel verjeti, in vendar je bilo res. In moral je biti v postelji in gledati skozi okno, kako lepo so plesale snežinke v zraku svoj neprestani ples. Pusta zima! In vsako jutro slabše, slabše. Vedno isti resni obraz zdravnikov, vedno isto dvoumno zmajevanje z glavo... In on je vedel vse. On sam ni nič upal... A bil je mlad, tako mlad! Včasih mu ni bilo za življenje; mislil je, da ni vredno živeti. Včasih pa je zopet zahrepenel po njem, zahrepenel z veliko silo. Toda zaman. Bolezen je bila v rodu in vedel je vse, vse... A včasih mu je šinila neka misel v glavo, oblila ga je rdečica, stegnil se je in bolešno vzdihnil: — Ukral si si življenje sam! Ali je moralo tako biti?

a majnikova.

množici drugih — — A to govorjenje je trajalo le začas. V jeseni je namreč bilo našega junaka manj in manj videti zunaj;